

תלמה סטינגר: שני שירים

בסופו של דבר

הארץ הזאת,
שהיא כואבת
בבטן,
ובראש,
ולא רק בימין,
שאי־אפשר אותה
לטרזק מאחור,
או להשיל,
צהובה, מיוזעת וצעקנית,
שמרחרחים אחריה לפתע
בתוך חמוקים מפולפלים
של ירוקת־עד מערבית,
ובעבוע נחלים חלוקיים
רק מגביר שבעתיים
דממת מורדות שלה,
ואפילו המישלג
מטריף זכרון חרוך
(להכעיס).
זהו אבסורד של נדידה,
שבסופו של דבר,
ובכל אשר,
חייבים בשיבה
לארץ הזאת,
המכאיבה.

דיאלוג

לפני שאני מאמין,
אני מחפש כלי־נשק
לאורך גופי.
כשאנו מוצאים,
השמש זורחת בנקישות,
צהרי יום מבעֵפֵעים בעור תוף
אֶזֶן.
עד שיפוח,
אתה מלמדני לנוע קימורית
באָרכים.
אחר־כך,
נוכל לשמוע את השקט
במעגלי הצרצרים.